

TBMM
SARAYI
22.2.1974
22.2.1974

10/933

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

"Anadilinde eğitim göremeyen çocukların öğrenmede karşılaştıkları güçlüklerin" araştırılması amacıyla Anayasa'nın 98, TBMM İçtüzüğü'nün 104 ve 105. maddeleri gereğince bir Araştırma Komisyonu'nun kurulmasını saygılarımla arz ederim.

1-HAMİT GEYLANI
2-SELAHATTİN DEMİRTAŞ
3-GÜLTAN KIŞANAK
4-AYLA AKAT ATA
5-BENGİ YILDIZ
6-AKIN BİRDAL
7-EMİNE AYNA
8-FATMA KURTULAN
9-HASİP KAPLAN
10-İBRAHİM BİNİCİ
11-M. NURİ YAMAN
12-MEHMET NEZİR KARABAŞ
13-MEHMET UFUK URAS
14-OSMAN ÖZÇELİK
15-ÖZDAL ÜÇER
16-PERVİN BULDAN
17-SEBAHAT TUNCEL
18-SEVAHİR BAYINDIR
19-SIRRI SAKIK
20-ŞERAFETTİN HALİS

HAKKARİ
DİYARBAKIR
DİYARBAKIR
BATMAN
BATMAN
DİYARBAKIR
MARDİN
VAN
ŞIRNAK
ŞANLIURFA
MUŞ
BİTLİS
İSTANBUL
SİİRT
VAN
İĞDIR
İSTANBUL
ŞIRNAK
MUŞ
TUNCELİ

GEREKÇE

Dil, insanlar arasındaki anlaşma ve iletişimin en önemli aracıdır. Anadil ise, çocuğun başta ailesi olmak üzere, soyu, çevresi ve ulusundan bilinçli bir öğrenim süreci olmadan edindiği dildir. Bu bakımdan anadili, "çocuğun anasının konuştuğu dil" gibi tanımlamak yanlış olacaktır. Topluluk kültürünün yaşatılması ve sonraki kuşaklara aktarılması açısından yazılı dil çok önemlidir.

Dil ile zihinsel gelişim arasında sıkı bir paralellik olduğu uzmanların görüşleri çerçevesinde ifade edilmektedir. Bebek anne karnından başlayıp doğduğu günden sonra seslere karşı sürekli bir duyarlılık içindedir. Dolayısıyla kişi ile anadili arasındaki duygusal ilişki, yaşam boyu sürecek kadar derin bağlarla örülmektedir.

Çocuk okul çağına gelinceye kadar temel dil yeteneklerini kazanır. Edindiği sözcüklerle düşünür, dış dünya ile bağlantısını sözcüklerle kurar. Yani gelişimi ve iletişimi; anlaşması, anlaşılması bu zihinsel süreç ve de buna aracılık eden dil ile ortaya dökülür.

Okula başladığında anadili dışında farklı bir dile dayalı eğitim onun gelişimini alt-üst ederek bocalamasına, çevreye küsmesine, kendini önemsemeyip kendinden kaçmasına neden olur. Dolayısıyla başarısızlık kaçınılmaz olmaktadır.

Uzmanların görüşüne göre farklı kültürlerden gelen çocuklar, baskın dilde eğitime başladığında çocukla ebeveyn arasındaki iletişim kesiliyor ve pedagojinin temel kuralı olan çocuğun deneyimlerle kazandığı bilgiler üzerinden öğretimin yürütülmesi ilkesi ihlal ediliyor. Çocuğa doğrudan ya da ima yoluyla "kendi kültürünü okul kapısının dışında bırakacaksın" dendiği için çocuk kendisini ret edilmiş olarak hissediyor ve çocuğun öğrenme ortamına aktif katılımı engellenmiş oluyor. Çünkü 7 yaşına kadar, çocuk ruhsal ve bedensel olarak ana diliyle şekilleniyor. İlkokula başladığında, 7 yılı sıfırlanıyor. Yeni doğmuş gibi bir kalıba sokuluyor. O da çocuğun ruhsal şekillenmesini alt-üst ederek başarısızlıklara ve travmalara neden olmaktadır.

Hakkari'den başlayarak, Kürtlerin yaşadığı diğer bölge illerinin Türkiye geneline göre sırayla sonda yer almaları salt bölgenin "ekonomik geri kalmışlığı" ile açıklamak olanak dışıdır. Kendi anadilleriyle eğitim alamayan bölge çocukları, daha ilköğretim okulunda başarısız olmaktadır.

Bundan dolayı, kendi anadili dışında eğitim gören çocukların öğrenimde yaşadığı sorunların kurulacak bir Meclis Araştırma Komisyonu ile araştırılması kaçınılmazdır.